

Sygn. akt V CNP 69/09

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi M.S.

o stwierdzenie niezgodności za prawem prawomocnego

wyroku Sądu Rejonowego w G.

z dnia 11 kwietnia 2007 r., sygn. akt[...]

w sprawie z powództwa małoletnich D. i K.S.

reprezentowanych przez matkę J.L.

przeciwko M.S.

o podwyższenie alimentów,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 grudnia 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany M.S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 kwietnia 2007 r., uwzględniającego w całości powództwo w sprawie o podwyższenie alimentów na dwie małoletnie córki pozwanego do łącznej kwoty 1500 złotych miesięcznie.

Skarżący zakwestionował powyższy wyrok w zakresie zasądzającym od niego na rzecz małoletnich świadczenia alimentacyjne przewyższające kwotę 400 złotych miesięcznie dla każdej z powódek. W skardze zarzucił naruszenie prawa procesowego w postaci art. 5 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 135 k.r.o. Uprawdopodobniając wyrządzenie szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, skarżący stwierdził, że zmuszony jest dokonywać większych świadczeń alimentacyjnych, niż jest w stanie ponieść stosownie do swoich możliwości majątkowych i zarobkowych, które wynoszą po 400 złotych miesięcznie na każdą z powódek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wyjątek od wskazanej zasady przewidziano w art. 424¹ § 2 k.p.c. W sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależniona jest od istnienia wyjątkowego wypadku polegającego na występowaniu niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela.

W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie występuje. Skarżący nie sprecyzował w sposób wystarczający, które podstawowe zasady porządku prawnego lub konstytucyjne wolności, albo prawa człowieka i obywatela zostały jego zdaniem naruszone, gdyż powołał się tylko ogólnie na art. 18 Konstytucji, art. 33 ust. 1 Konstytucji, art. 48 ust. 1 Konstytucji, art. 135 § 1 k.r.o. poprzez „narzucenie ojcu obowiązku alimentacyjnemu, któremu nie jest w stanie poddać”. Z

analizy akt sprawy oraz wniesionej skargi wynika, że sąd orzekający w sprawie o podwyższenie alimentów dokonał oceny usprawiedliwionych potrzeb uprawnionych oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego (art. 135 k.r.o.), nie dopuścił się przy tym naruszenia prawa o kwalifikowanym charakterze, mogącego być podstawą wniesienia skargi, o której mowa w art. 424¹ i następnym k.p.c.

Skarżący wskazał, że od wyroku Sądu Rejonowego nie została złożona apelacja, natomiast zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Tymczasem postanowieniem z dnia 18 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy w G. oddalił zażalenie od postanowienia z dnia 18 czerwca 2008 r. Sądu Rejonowego w G. odrzucającego wniosek pozwanego o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem jako złożony po terminie. Sąd Okręgowy wskazał, że pozwany mieszkający za granicą, w czerwcu 2007 r. dowiedział się o zapadnięciu wyroku o podwyższenie alimentów, skontaktował się wówczas ze swoim pełnomocnikiem, informując go o treści orzeczenia. Profesjonalny pełnomocnik pozwanego dopiero po upływie pięciu miesięcy wniósł o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. Nie można w takiej sytuacji mówić o wyjątkowych okolicznościach obiektywnie uniemożliwiających stronie wniesienie środka odwoławczego. Fakt zamieszkiwania pozwanego za granicą (w Niemczech) nie stanowi, w dobie możliwości dostępu do środków szeroko pojętej komunikacji, przeszkody w należyтым dbaniu o swoje interesy procesowe i prawne w Polsce.

W istocie skarżący zastępuje skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia środki odwoławcze przysługujące od wyroku sądu pierwszej instancji na zasadach ogólnych, w sytuacji gdy w sposób zawiniony środki te sam utracił.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy stwierdził, że skarżący nie był uprawniony do zaskarżenia skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.), a to oznacza niedopuszczalność tej skargi z innych przyczyn (art. 424⁸ § 2 k.p.c.).